

stemmig was men van oordeel, dat de politie de middelen moest hebben om, als het noodzakelijk is, haar gezag te kunnen handhaven. Aanstelling van rechercheurs, gelijk in de laatste jaren is geschied, is niet voldoende, wanneer daarmee niet gepaard gaat eene geheele regeling der Rijkspolitie.

Instemming werd betuigd met de aanbeveling van den heer DE SAVORNIN LOHMAN in de vergadering der Tweede Kamer van 9 December jl. (*Handelingen* bladz. 450), om de commissie die advies heeft uitgebracht nopens de maatregelen, welke tot verbetering van de politie kunnen strekken, te belasten met het ontwerpen van eene regeling, opdat de Minister, wanneer hij tijd beschikbaar krijgt om dat onderwerp ter hand te nemen, de vereischte bouwstoffen gered vinde.

Het vertrouwen werd uitgesproken, dat de kennisneming van het Verslag van bovengenoemde Commissie aan de Staten-Generaal niet zoude worden onthouden.

II DE AFDEELING.

Kosten van de rechterlijke macht.

Art. 7. Met het oog op de adressen tot eene afzonderlijke regeling der salarissen van de leden der rechterlijke macht bij de rechtbanken te Amsterdam en Rotterdam kon men in het algemeen zich stellen op het standpunt, ook door den Minister ingenomen, dat de classificatie volstrekt niet meer strookt met de bestaande omstandigheden. Niet alleen ten aanzien van de salarissen, maar ook, wat meer weegt, ten aanzien van de hoegroothed van het personeel der rechtbanken in verband met de werkzaamheden, bestaat wanverhouding. Het *Weekblad van het Recht* n°. 7676 leverde, oordeelden velen, ten deze het bewijs en deze aangelegenheid werd den Minister aanbevolen.

V DE AFDEELING.

Kosten van algemeene of Rijkspolitie en in zake van jacht en visscherij.

Algemeen werd het nut van de handhaving der inspectie van de rijksveldwacht in twijfel getrokken.

Eene dringende aanvulling van de Jachtwet werd door velen genoemd eene strafbepaling tegen het gebruik van den zoogenaamden lichtbak, een meer en meer in 't zwang komend, zeer schadelijk hulpmiddel bij het stroopen, dat bij nacht gebezigt wordt en groot gevaar voor de surveillerende veldwacht oplevert. Juist met het oog op de veiligheid der politieambten waren maatregelen tegen nachtelijke strooptochten met geweren en lichtbakken hoogst noodzakelijk. Of dit door strafbepalingen in de Jachtwet dan wel elders zoude geschieden, werd door onderscheidene leden onverschillig geacht, als het kwaad maar gefnuikt werd. De moord op een rijksveldwachter en de talrijke keeren dat op de politieambten geschoten werd, zijn meer dan voldoende, om in deze krachtig op te treden.

De aandacht van den Minister werd gevestigd op den overlast, die ten platten lande geleden wordt van woonwagens en in sommige streken ook van woonschepen. Het ware wensche-lijk, dat hiertegen maatregelen genomen werden.

Men hoopte, dat de vrijgekomen woningen van tolgaarders zooveel mogelijk ter bewoning zouden gegeven worden aan rijksveldwachters en dat te dien opzichte de noodige medewerking van het Departement van Financiën niet mocht ontbreken.

VIIIste AFDEELING.

Kosten der Rijkswerkeninrichtingen.

Eene hervorming van deze inrichtingen werd aanbevolen, in dien zin, dat aan de tegenwoordige opeenhooping van personen een einde gemaakt werd, bij voorbeeld door uitbesteding bij particuliere instellingen.

De vraag rees bij anderen, of de inrichtingen niet al te aan-

trekkelijk zijn en of niet daaraan de groote toevloed van be-
woners moet worden toegeschreven.

Vastgesteld 16 Januari 1902.

GLEICHMAN.
VAN WELDEREN RENGERS.
SASSEN.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
RAHUSEN.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAP- TEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van het VIIde hoofdstuk B der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1902. (2)

Het onderzoek in de afdeelingen heeft aanleiding gegeven tot de navolgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

§ 1. *Herziening van de belastbare opbrengst der gebouwde eigen-
dommen.* Ten opzichte van de wet tot herziening van de belast-
bare opbrengst der gebouwde eigendommen van 2 Mei 1897 (*Staatsblad* n. 124) werd in eene afdeeling afkeuring uitge-
sproken, dat daarbij het steeds erkend, gezond beginsel van
de grondbelasting, dat de belasting der schuren en bergplaatsen
is begrepen in de huurwaarde van den grond, in navolging
van de wet van 1873 is verzaakt. Zonder bergplaatsen heeft de
grond, in 't algemeen gesproken, belangrijk mindere waarde.
De hooge graanprijzen vóór de vaststelling dier laatstgenoemde
wet gaven een ongekenden bloei aan de landbouwbevolking,
waardoor een streven werd geboren om dien stand meer tot de
Rijksmiddelen te doen bijdragen. De wijze waarop dit in de
wet van 1873 werd toegepast, door bovengenoemd beginsel te
verzakten, in plaats van het ongebouwd eigendom zwaarder te
belasten, was de eerste fout.

Bij de wet van 1879 op de ongebouwde eigendommen werd
in het algemeen meer geschat naar het beginsel van vóór 1873,
zoodat de schuren en bergplaatsen dubbel werden belast. Dit
was in zooverre de tweede fout. Toen de kentering in den toe-
stand van den landbouw een voldongen feit was, trad een tegen-
overgesteld streven op den voorgrond, n.l. om den landbouw te
ontlasten. De wet van 1879 was hiervan een der gevolgen,
eene wet die in de toepassing groote bezwaren ontmoet, wegens
de moeilijkheid om de grens tusschen boerderij en burgerwoning
in sommige gevallen te constateeren en wegens de gelijkheid in
schatting naar art. 2 dier wet van de landbouwwoningen en
schuren, die in de werkelijkheid in huurwaarde veelvuldig ver-
schillen, bij gelijken omvang van het bedrijf. Dit was de derde
fout van de wetgeving op de huurwaarde der eigendommen.

Ten einde weder een gezonden toestand te voorschijn te roepen,
werd eene wijziging aanbevolen van de wet van 1897, ten einde
den grondslag van vóór 1873 weder te herstellen, schuren en
bergplaatsen vrij te laten en de landbouwerswoningen weder
als andere woningen te belasten, d. i. te schatten naar art. 4
der wet van 1897. Het gevolg daarvan zoude zijn, dat de be-
lasting naar billijkheid en draagkracht zoude worden geheven
en ten slotte nog eene hoogere opbrengst zoude geven, dan die
naar art. 2 van genoemde wet zal worden geheven, terwijl de
berschikking afzonderlijk of alleen van landbouwerswoningen
niet kostbaar kan worden, omdat daaronder waarschijnlijk nog
niet het een-tiende deel van het geheele aantal woningen zal
vallen.

Bovendien zoude de aanbevolen wetswijziging het groote voor-
deel opleveren, dat de draagkracht bij de berekening der ver-
mogensbelasting, voor zooverre het de gebouwde eigendommen
betreft, op den voorgrond blijft, terwijl de moeilijkheden die
er met het heffen der provinciale en gemeentelijke opcenten
zouden ontstaan, konden worden vermeden.

Andere leden spraken deze zienswijze tegen en wezen er op,
dat zij juist mocht zijn in streken, waar hoofdzakelijk groote
landbouwbedrijven als complex bestaan; maar dat in streken,
waar de eigendommen zeer verspreid zijn en de eigenaar van

de hoeve zijne gronden geheel of gedeeltelijk van andere eigenaren moet pachten, de waarde van het gebouwde eigendom zeer gering is. Deze leden hoopten, dat de Minister eene oplossing die in alle opzichten voldoet, mocht vinden; maar in geen geval hoopten zij terugkeer tot een stelsel, naar hetwelk zware lasten op weinig waarde houdende hoeven zouden gelegd worden.

Eenige leden spraken de hoop uit, dat de in Groningen ondervonden moeilijkheden geene belemmering in de invoering der wet zullen te weeg brengen.

§ 2. *Personeele belasting.* Het werd betreurd in eene afdeeling, dat het wetsontwerp houdende gedeeltelijke herziening der wettelijke bepalingen omtrent de personeele belasting (Zitting 1900—1901. Gedrukte stukken — 128) is ingetrokken. De termijn van één jaar, waarin het recht tot strafvordering in zake overtredingen vervalt en die bij deze wet geldt, daar de door haar strafbaar gestelde feiten als overtredingen worden beschouwd, is te kort.

§ 3. *Vermogensbelasting.* Het had de aandacht getrokken, dat de aanslagen in de laagste klasse der vermogensbelasting met elk jaar verminderen. Gaarne zoude men vernemen waaraan dit moet worden toegeschreven.

§ 4. *Wet op het recht van successie.* Er is, werd in eene afdeeling gezegd, alle reden om polissen van levensverzekeringen, bij het overlijden van den nemer aan een aangewezen bevoordeelde uit te betalen, niet langer vrij te stellen van successierecht. Naar de vigerende jurisprudentie mag van een polis van levensverzekering, in iemands nalatenschap gevonden, geen successierecht geheven worden, wanneer de premien tijdens het leven betaald zijn, omdat dan de waarde van de polis op het oogenblik van zijn dood niet tot zijn vermogen gerekend wordt te behooren. Dit maakt, dat vele beschikkingen, welke eigenlijk legaten zijn, in levensverzekeringcontracten vermomd worden. De levensverzekeringmaatschappijen wijzen daarop bij hare reclame, prospectussen en aankondigingen, en zoo nemen deze verzekeringen zeer toe ten koste van de opbrengst der successiebelasting. Aanvulling of wijziging der successiewet werd door de leden, die deze zaak ter sprake brachten, wenschelijk geacht.

Vele andere leden konden met dien wensch niet instemmen. Volgens hen was de levensverzekering een prikkel tot spaarzaamheid vooral bij de minder gefortuneerde klasse, die niet mocht worden weggenomen: een sociaal belang zoude anders worden prijs gegeven voor een betrekkelijk gering, fiscaal belang. Daarenboven zoude deze uitbreiding der successiebelasting vooral de rechte lijn treffen, want het is hoofdzakelijk voor de kinderen, of voor de langstlevende echtgenoot, dat de levensverzekeringen worden gesloten.

§ 5. *Kadaster.* De hoop werd geuit, dat het onderzoek van den Minister leiden moge tot eene goede oplossing.

§ 6. *Bescheiden betreffende de geldmiddelen.* Deze bescheiden lieten naar het oordeel van eenige leden te wenschen over. Bepaaldelijk is dit het geval met de opgaven betreffende de bedrijfsbelasting. De opbrengst van de belasting wordt wel opgegeven, maar niet het inkomen, waarover de belasting berekend is.

Ook ware eene splitsing wenschelijk tusschen de belastingplichtigen, opdat men kunne nagaan, tot welk bedrag in de belasting wordt bijgedragen door de naamlooze vennootschappen en tot welk bedrag door personen.

Omtrent de zegelbelasting op effecten ware het gewenscht te weten, welke soort van effecten gezegeld zijn, waardoor men op de hoogte zoude komen van de soort fondsen, waarin belegging plaats vindt.

Waarom, zoo vroeg men, de geheele statistiek niet opgedragen aan de Commissie voor de Statistiek?

Vastgesteld 16 Januari 1902.

GLEICHMAN.
VAN WELDEREN RENGERS.
SASSEN.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
RAHUSEN.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk XI der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1902. (2)

Tegen dit wetsontwerp bestond geen bezwaar.

Vastgesteld 16 Januari 1902.

GLEICHMAN.
VAN WELDEREN RENGERS.
SASSEN.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
RAHUSEN.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende wettelijke voorziening naar aanleiding van het Koninklijk besluit van 26 Augustus 1901 (*Staatsblad* n°. 206). (123)

Het onderzoek in de afdeelingen heeft aanleiding gegeven tot de navolgende opmerkingen.

In het algemeen had men geen bezwaar tegen de overbrenging der takken van dienst, welke het hier geldt, naar andere Departementen dan waaronder zij tot nu toe ressorteerden. Vooral het brengen van den landbouw onder het Departement, waartoe reeds de zaken van nijverheid en van koophandel behooren, werd toegejuicht, omdat dientengevolge drie hoofdbronnen van ons nationaal bestaan onder één beheer komen.

Uit een ander oogpunt echter achtten enkele leden dergelijke verschikkingen van dienstkakken weinig aanbevelenswaardig. Het onderzoek toch van de begroting of de vergelijking met vorige begrotingen wordt moeilijk gemaakt.

De meeste leden, die er zich over uitlieten, verheugden zich er over, dat geen gehoor was gegeven aan het verlangen van sommigen naar de oprichting van een speciaal Departement van Landbouw.

Intusschen waren onderscheidene leden op dit punt niet gerust, omdat uit de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs uit de Tweede Kamer (blad. 2) plannen doorstralen, die naar oprichting van een nieuw Departement schijnen heen te wijzen. De redeneering, waarmede men eene mogelijke creatie van een negende Ministerie tracht aan nemelijk te maken, scheen niet juist. Niet in de veelheid van Ministers, in hun gehalte moet de kracht van een gouvernement worden gevonden, terwijl een Kabinet uit vele leden samengesteld juist daardoor meerdere kansen van gebrek aan overeenstemming en dientengevolge van zwakheid oplevert, gezwezen nog van de reeds meermalen ondervonden moeilijkheden, om bij eene Kabinetsformatie slechts enkele voor de Regeeringstaak berekende personen bijeen te brengen. Voor die taak zoude trouwens, indien men van alle Ministers détailkennis der onder hun Departement ressorteerende aangelegenheden wilde eischen, bij den omvang dien de Staatszorg allengs heeft verkregen, nauwelijks iemand te vinden zijn. Eene goede behartiging van 's lands belangen schijnt dus eerder te verwachten van eenige weinige, zeer begaafde Staatslieden, die, voorgelicht door bekwaame, aan hun Departement verbonden specialiteiten, zonder twijfel in staat zullen zijn het Regeeringsprogramma op voldoende wijze uit te voeren.

Om deze redenen verklaarden de leden, die dit betoog hielden, zich tegen de oprichting van een nieuw Departement, waarvan bovendien aanzienlijke vermeerdering van uitgaven het gevolg zoude zijn.

Enkelen dachten er niet zoo ongunstig over en zouden prijs stellen op de aanwezigheid van een landbouw-specialiteit in het Kabinet. Kon de Minister van Binnenlandsche Zaken, zooals hij te kennen heeft gegeven, in zijn partij zulk een specialiteit niet vinden, dan kon hij, meende men, elders zoeken; landbouw toch heeft met de eigenlijk gezegde politiek niet te maken.

Vastgesteld 16 Januari 1902.

GLEICHMAN.
VAN WELDEREN RENGERS.
SASSEN.
RUTGERS VAN ROZENBURG.
RAHUSEN.